

'Ik ben veel gevoeliger geworden'

De jeugd van...

JAN KEIZER

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Jan Keizer (63). Hij wilde als jonge jongen profvoetballer worden, maar koos uiteindelijk toch voor een zangcarrière. Zijn meest dramatische jeugdherinnering is de dood van broertje Henkie, nog maar vijf jaar oud.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S RENE VAN MAREN E.A.

Jan Keizer werd op 3 april 1949 geboren aan de Schippersgracht in Volendam. Volgens zijn vrouw Marie, die het interview vanuit de woonkamer volgt terwijl Jan en Weekend aan de keukentafel zitten, was het geboortehuis van haar man best groot. 'Voor die tijd zeker', roept ze vanaf de bank. 'Julie hadden wel drie slaapkamers, dat was niet niks, zeker voor die tijd. Daarnaast was het ook nog eens een fors hoekhuis.' Jan spreekt zijn vrouw, die inmiddels de keuken is binnengelopen, direct tegen: 'Ik vond het wel meevallen. Pas nadat we naar de Eikenlaan waren verhuisd, woonden we groter.' Een kleine, ietwat lachwekkende,

discussie volgt, waarna Jan uiteindelijk besluit dat het toch een klein huis was. 'Waarom? Omdat dit mijn interview is', zo schater hij. Vrouw Marie glimlacht. Ze geeft later in het gesprek nog een aantal keer haar mening.

Het is in Volendam de normaalste zaak van de wereld. Iedereen is er hartelijk en vriendelijk, maar tegelijkertijd ook recht voor z'n raap en het merendeel heeft zijn woordje klaar. Het vissersdorp wordt bewoond door nuchter volk, waar Jan al sinds zijn geboorte deel van uitmaakt. 'Ik zal hier ook nooit meer vertrekken. Hier hoor ik thuis', zegt hij. 'Ik was de oudste in een gezin met vier kinderen. Buiten mij waren er mijn broer Evert van een jaar jonger en zusje Gree van drie jaar jonger. Tot mijn twaalfde hoorde daar ook Henkie bij. De allerjongste van het stel met wie ik zeven jaar scheelde, maar die zelf niet eens zeven jaar mocht worden. Hij was vijf toen leukemie hem fataal werd.'

Overbezorgd

Ondanks het leeftijdsverschil had Jan altijd een goede klik met zijn jongste broertje. Dat kwam vooral doordat Henkie, zo jong als hij was, een erg snuggere ventje was. Hij had de dingen altijd vrij snel in de gaten, geeft Jan in het gesprek aan. 'Hij zag altijd een beetje wijtjes, maar verder was het een gewone, gezonde Hollandse jongen waar niets mis mee leek, totdat net na onze verhuizing naar de Eikenlaan bleek dat hij leukemie had. Verschrikkelijk. Dat zijn dingen die je niet mee zou moeten maken. Helemaal niet op zo'n jonge leeftijd. Henkie was met zijn vijf jaar net oud genoeg om te beseffen dat hij ziek was, maar nog te jong om te begrijpen waarom die dingen zo gaan. Dat manneke ging op een gegeven moment steeds meer achteruit. Mijn broertje Evert en ik wilden hem heel graag bezoeken. Echter, op zijn sterfbed mochten wij niet zonder begeleiding van onze ouders naar binnen. Daardoor hebben we

Het gezin Keizer met Jan breed lachend linksvoor.

Broer en zus Keizer kijken verbaasd in de lens.

Jan, hier rechts van zijn zeven jaar jongere broertje Henkie, die op 5-jarige leeftijd overleed aan leukemie.

Henkie in zijn laatste uren niet eens meer kunnen zien. Heel verdrietig om dat meegemaakt te moeten hebben. Ik vraag me wel eens af of Henkie alles echt heeft doorgehad. Ik weet wel dat ik, ondanks het verdriet, al vrij snel weer naar school ging. Mijn ouders hoopden natuurlijk dat we snel de draad weer op zouden pakken. Toen ik zelf kinderen kreeg, en zij dus opa en oma werden, waren ze altijd overbezorgd. Bijna dagelijks vroegen ze mij en Marie of alles wel

goed ging. Het laat je toch nadenken over het leven, wanneer de dood zo dichtbij komt. Dat merkte ik bij het overlijden van Henkie al, maar ook dertien jaar geleden, toen ik eventjes kantie boord lag door hartproblemen. Maar als alles dan weer goed gaat, sta je weer net zo hard te tennisen en te zingen als voorheen. Ik ben wel emotioneler en gevoeliger geworden door dat soort gebeurtenissen. Wanneer er nu een film opstaat met kleine kinderen die iets overkomt, zap ik weg naar een

ander kanaal. Ik krijg dan meteen een brok in mijn keel en houd het dan al snel niet meer droog. Ik ben gewoon soft geworden, haha.'

Hoofdopzichter

Vrouw Marie knikt instemmend. Jan weet zijn ouders helder en duidelijk te omschrijven. 'Ma, ze heette Nel, was een creatieve vrouw die dag in dag uit achter haar naaimachine zat. Dat werk was haar lust en haar leven en iedereen kon altijd op haar rekenen. Zo maakte ze in die tijd de trouwjurken voor alle vrouwen uit het dorp. Een eigen zaak heeft ze nooit gehad, ondanks dat ze dat wel graag had gewild. Alles deed ze vanuit huis en bijna nooit zagen we haar ergens anders dan achter die naaimachine. Vorig jaar is ze overleden, op 89-jarige leeftijd. Mijn vader is ook altijd een harde werker geweest, maar dan met name buitenshuis. De beste man was hoofdopzichter in een kussenfabriek voor auto's. Daar maakte hij opvullingen voor Volkswagen-stoelen. Dat was pas echt handen uit de mouwen

'De dood van mijn broertje was een groot drama'

steken, riep hij altijd.'

Jan sliep jarenlang met zijn broer op één kamer, later kregen ze een eigen kamer. 'Allebei waren we vrij netjes, behalve als we niet goed in ons vel zaten. Voor mijn ouders was het dus snel duidelijk hoe we ons voelden. Ging het goed, dan was het netjes, ging het wat minder dan maakten we er een rommeltje van. Ook nu nog kun je aan de staat van mijn huishouding mijn gemoedsrust aflezen.'

Jan was een ondernemende jongen die op school altijd in alles het voortouw nam. Zo besloot hij eens de banjo van zijn ome Kees mee te nemen en er in zijn klas de blits mee te maken. Later schreef hij als zanger bij BZN het lied The Banjoman. Jan maakte zijn school niet af vanwege de kans op een voetbalcarrière en trouwde al jong. Op zijn 22ste stond hij al, samen met zijn Marie, voor het altaar. Het

bleek een verstandige keuze te zijn, want het is een goed huwelijk. 'Het feit dat ik Marie ben tegengekomen zie ik als mijn grootste geluk. In het begin viel ik voor haar omdat ik verliefd op haar was, en toen we elkaar echt goed leerden kennen werd dat gevoel alleen maar dieper. Een geweldige vrouw die zich inzet voor anderen.'

Voetballer

Jan en Marie kregen samen drie kinderen en inmiddels zijn de kleinkinderen al niet meer op één hand te tellen. Daarbij hield Jan het ook nog eens een levenlang vol als zanger. Iets wat zijn vader in eerste instantie helemaal niet zag zitten. 'In mijn tijd waren niet zangers, maar voetballers de helden waar je als kleine knul tegen op keek. Destijds speelde FC Volendam nog gewoon in de Eredivisie tegen ploegen als Ajax en Feyenoord, dus

Na hun trouwen kregen Jan en Marie drie kinderen en vele kleinkinderen.

Marie is altijd Jan's enige echte liefde gebleven.

Jan en zijn broer en zus zijn nog steeds dik met elkaar.

als het je lukte om daar bij te komen, had je het helemaal gemaakt natuurlijk. Ik had het doel ooit als profvoetballer op dat veld terecht te komen. Dit aanvankelijk overigens óók tegen de zin van mijn vader in want hij hield niet van voetbal. Maar toen ik een jeugdcontract kreeg aangeboden, werd hij enthousiast. Ik heb het jeugdfutsal lang flink mijn best gedaan, maar toen ik een jaar of 17 was, werd de animo voor het voetbal minder. Ik was drummer bij Empty Hearts en dat viel steeds moeilijker met het voetbal te combineren. Op een gegeven moment viel de repetitie van de

band samen met de thuiswedstrijd van de betaalde jeugd tegen Ajax. Ik meldde me geblesseerd af bij de trainer en ging lekker drummen. Als je zo ver bent, kun je beter stoppen en dat heb ik kort daarna ook maar gedaan, tot groot verdriet van mijn ouders. Een baan in de muziek vonden ze, zoals gezegd, maar niks. Met name mijn vader begreep er werkelijk niets van. Hij kon toen natuurlijk nog niet weten dat het uiteindelijk allemaal heel succesvol zou worden. Achteraf is het dus de juiste keuze geweest. In de muziek heb ik meer succes gehad dan ik als voetballer bij Volendam ooit had kunnen hebben, dat staat als een paal boven water. Gelukkig heeft mijn vader dat nog net kunnen meemaken. In Koninklijk Theater Carré was hij getuige van één van mijn optredens en hij zag toen zelf ook dat het goed was gekomen.'